
23. Søndag efter Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

23. Søndag efter Trinitatis	4
23. SØNDAG EFTER TRINITATIS	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

23. Søndag efter Trinitatis

23. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedag 23. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedato 16. november 1941

Prædiketekst Matthæus 22,15-22

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P161141-01

Kilde (Med Ordets Sværd, 48-53)

23. Søndag efter Trinitatis.

Vi hører i Dag om, at Herodianerne og Farisæerne havde dannet en Slags Samlingsregering. Der var nu ellers ikke meget, de to Partier kunde enes om, men der var altsaa Hadet til Kristus. Men se, hvor urbant de kommer til ham; det er vel nok Folk af Kultur: "Mester, vi ved, du er sanddru og lærer Guds Vej i Sandhed og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke paa Menneskers Person."

Hvor er det kønt sagt. Man er jo ved at faa Taarer i Øjnene.

For Resten, det er dog mærkeligt, som det gaar Folk af den Tønde. Her mente de, de løj, og saa var det den pure Sandhed, de kom til at sige. Naar de tror, de taler Sandhed, saa vær vis paa, det er Løgn.

Den Maade, de fremfører deres Spørgsmaal paa, skal jo sætte Jesus i Saxen. De formelig provokerer ham til Uforsigtighed. Alligevel havde det været nemt for ham at slippe udenom. Han kunde bare have gjort gældende, at “Problemer som Skat til Kejseren sorterer ikke under mig; Rigerne paa Jorden falder ikke ind under mit Domæne; jeg har kun at gøre med Riget heroventil.”

Nemt kunde Frelseren have svaret undvigende. Og klar maatte han være over Faren ved at lægge sig ud med Statens mægtigste Partier.

Nu aabner han Munden. Og det første, der kommer ud af den — hvor er vi spændt; nu skal det vise sig, om han er Kristen eller en Haresok — det er et Skældsord. Saadan et dejligt grejt Skældsord.

“I Hyklere,” siger han.

Hvad der er tabt i Konversationstone, er vundet i Klarhed. Nu ved Parterne, hvor de har hinanden.

“Vis mig Skattens Mønt!”

Det er ikke en Mand, der tøver og overvejer. Det er ingen ormstukken Karakter. Svaret er rede i samme Øjeblik, der er spurgt.

“Hvis Billede og Overskrift er dette?”

“Kejserens.”

“Saa giv Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er.”

Disse Snapshots af Jesus — det er mærkeligt med dem — de er Malerier for Evigheden. Uforgængelig Kunst.

Situationen er klaret; der er simpelthen intet at trække fra eller lægge til. Men samtidig er der givet Svar med Gyldighed for alle Tider. Ingen død Regel, men Livets Tale. Et inciterende, et levende Svar. Det er gjort til Pligt for os Kristne at give Kejseren, hvad Kejserens er, og vi har adlydt Befalingen; vi har været de lovlydigste Borgere i Staten. *Men*: krævede Kejseren mere, end hvad hans var, saa var der ingen, der var Oprørere som vi. Ukuelige. Aar efter Aar. Aarti efter Aarti. Aarhundrede efter Aarhundrede. Indtil vi sejrede.

Meget kunde han kræve af os: vore Penge, vor Arbejdskraft, vor Ungdoms bedste Aar, vor Førlighed, vort Liv.

Men krævede han af os, at vi skulde kalde sort for hvidt, Tyranni for Frihed, Løgn for Sandhed, Overgreb og Vold for Retfærdighed, saa svarede vi ham: Der staar skrevet: Du skal ikke have andre Guder for mig.

Og forlangte han det anden Gang, svarede vi: Der staar videre skrevet: Du skal ikke misbruge Herren din Guds Navn.

Lad ham komme med sine Løver og Tigre, sine Galger og Baal. De Kristnes Blod er en Udsæd, hed det allerede i Oldkirken. Vi sejrer ved vor Død. Man bør adlyde Gud mere end Mennesker.

Giv Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er. Den Kristne har sit Hjem i begge de to vældige Riger. Men sker det, at de støder sammen, da ved han strax, til hvem han pligter mest.

Det er meget godt altsammen, men Kristendommen *skal* nu være upolitisk, hævder man. Hvem bestemmer det? Kristendommen tager ikke mod Ordre af nogen.

Jajada. Lad os saa sige, at den *er* upolitisk. Naa, er den det? Ja, saamænd. Det er lige saa rigtigt, som det er galt.

Man kan være Højremand og Kommunist og alt det derimellem og samtidig et kristent Menneske. For saa vidt er det rigtigt. Kristendommen vil vise sig i Maaden, hvorpaa man er Højremand eller Kommunist. Men skal det forstaas saadan, at Kristendommen pænt har at holde sin Næse fra denne Verdens Ting, saa er det Løgn.

Lad os endelig ikke faa Politik ind i Kirken, siges der; det hører vi om i Radioen og læser om i Aviserne; lad os være fri for det i Guds Hus.

Men hvordan hører vi om det i Radioen og fra Avisen? Det kunde være, at vi i Guds Hus skulde høre om det paa en ganske anden Maade, end vi er vant til. Netop. I Guds Hus skal vi høre om det, der sker ude i Verden, sat i Forhold til Guds Ord.

Der skal ogsaa tales om Kejseren i Kirken, om Kejserens Forhold til Gud.

Der er dem, der vil bilde os ind, at Kirken er bare et Tilflugtssted for Sjælene. Kirken maa ikke give sig af med andet, end hvordan vi faar frelst vor Sjæl.

Ja, det er en køn Religion. Bare lille Jensen kan hytte sig og komme i Himlen, hvad Pokker rager saa Verden ham? lad den bare gaa ad Helvede til.

Det er en Religion, Kejseren synes om. Den vil han gerne give Statsunderstøttelse. Den sørger for at være af Vejen, hvor han rider frem. Den kommer ham aldrig paa tværs. Det er den Religion, der hedder Gudsbespottelse.

Jamen, Kirken er dog en Helligdom, forklarer man mig; der skal være Ro og Ophøjethed over Gudstjenesten. Naa, skal der det? Ikke hvis det opnaas ved Fortielse og Løgn. Den Gudstjeneste, der er bange for Sandheden, er Satanstjeneste. Og Sandheden er ikke rolig og værdig og ophøjet. Den bider og river og slaar.

Sandheden er ikke noget for forsigtige Folk. De skal ikke have Sandhed, men Sofa.

Hvad er det for et meningsløst Krav til Kirken om Forsigtighed. Var Kristus forsigtig? var Martyrerne forsigtige?

“Tys! Tys! Tys!” er vore Dages Løsen; “thi ellers kan det faa de alvorligste Følger [for Land og Folk].”

Det er rigtigt. Men Forstillelse og Dobbeltspil kan faa endnu alvorligere Følger.

Maa jeg saa bede om Jesus! “I Hyklere og Øjenskalke og kalkede Grave,” kaldte han sit Lands Folkeforførere. “Hils den Rævepels fra mig,” haanlo han om Herodes, Sledskeren for den romerske Hærmagt i Palæstina.

Det bliver ikke bedre her i Danmark, før det danske Folk lærer af Kristi Mod. [Hos os er det jo snart saadan, at en modig Mand kaldes en Forbryder. Og sættes i Fængsel konsekvent.]

Ved Rigsdagens Aabningsgudstjeneste i Aar holdt Slotspræsten en kristelig modig Prædiken. Var Rigsdagsmændene saa opbyggede? Ha, mange af dem spurgte: Mon det gaar?

De skulde have fældet Taarer, skulde de, og knuget deres Fingre sammen i Tak til Gud over endelig at have hørt Mands Tale, kristen Mands Tale, og i Stedet for snusede de vejrende: Mon det gaar?

Dette Folk bliver ikke et Folk, værdigt til Livet, før det slipper af med sin Ængstelse. Det er ved at dø af Forsigtighed.